

Sygn. akt VW 5313/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: Paulina Prokop

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach : 2.02, 11.04, 17.05, 5.06.2017 roku r. sprawy, przeciwko I. S. s. J. i I. z domu S. ur. (...) w O.

obwinionego o to że:

W dniu 23 maja 2016 roku około godz. 14.43 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ulicy (...) na wysokości posesji nr (...), naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 P. w ten sposób, że kierując autobusem komunikacji miejskiej marki S. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego zaparkowanego samochodu marki T. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, uszkadzając go

tj. za wykroczenie z art. 97 KW, w związku z art. 23 ust 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o Ruchu Drogowym (Dz. U. z 2012 roku po. (...) ze zm.)

orzeka

I. Obwinionego I. S. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.

II. Koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

V. (...)

UZASADNIENIE

I. S. został obwiniony o to, że dniu 23 maja 2016 roku około godz. 14.43 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ulicy (...) na wysokości posesji nr (...), naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 2 P. w ten sposób, że kierując autobusem komunikacji miejskiej marki S. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego zaparkowanego samochodu marki T. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, uszkadzając go, tj. za wykroczenie z art. 97 KW, w związku z art. 23 ust 1 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o Ruchu Drogowym (Dz. U. z 2012 roku po. (...) ze zm.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 maja 2016 r. P. S. (1) M. S. (1) zaparkował należący do niego samochód marki T. (...) o nr rej. (...) na chodniku przy ul. (...) na wysokości posesji nr (...). Samochód znajdował się w miejscu obowiązywania znaku B36 z tabliczką „nie dotyczy chodnika”. Pojazd był zaparkowany blisko krawędzi jezdni w ten sposób, iż lewe lusterko było wysunięte nad jezdnię.

Tego samego dnia przed godziną 14:33 nieznany sprawca poruszając się skrajnie prawym pasem jezdni ul. (...) w kierunku K. uderzył w lusterko pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...). W skutek kolizji uszkodzeniu uległo lusterko lewe zaparkowanego pojazdu, którego fragmenty znalazły się na jezdni. Sprawca kolizji odjechał z miejsca zdarzenia

O godzinie 14:33 skrajnie prawym pasem jezdni ul. (...) w kierunku ul. (...) poruszał się autobus linii 521 marki S. o nr bocznym (...) i nr rej. (...), zatrzymując się na przystanku (...). Zbliżając się do miejsca zatrzymania pojazd najechał na leżący na drodze fragment uszkodzonego lusterka pochodzący z samochodu marki T. (...) o nr rej. (...). Fakt ten nie został uchwycony przez kierowcę autobusu I. S.. Na odgłos najechania na lusterko zwrócił uwagę S. G., który w tym momencie wysiadał z tramwaju i skierował się w stronę przejścia dla pieszych. I. S. po krótkotrwałym postoju, związanym z wsiadaniem i wysiadaniem pasażerów na przystanku, kontynuował jazdę trasą wytyczoną dla autobusu linii 521.

Po odjechaniu autobusu S. G. umieścił za wycieraczką samochodu T. (...) o nr rej. (...) kartę na której umieścił informację, iż był świadkiem zdarzenia, którego skutkiem było uszkodzenie lusterka i wskazał swój numer telefonu. P. S. (1) M. S. (2) zadzwonił na wskazany numer, należący do S. G. i uzyskał informację, że uszkodzenia w pojeździe T. (...) powstały w wyniku uderzenia w niego autobusu linii 521 o numerze bocznym (...).

I. S. w dniu 23 maja 2016 r. zakończył swoją zmianę o godzinie 21:33 i w tym czasie na pętli zdał on pojazd kierowcy, który tego dnia kontynuował jazdę autobusem o nr bocznym (...), tj. R. C., który po dokonanych oględzinach nie stwierdził jakiegokolwiek uszkodzenia pojazdu. Około godziny 22:41 R. C. zdał autobus o nr bocznym (...) w (...) Ostrobramska. Zgodnie z przepisami wewnętrznymi obowiązującymi w (...) w W. pojazd po wykonanych w danym dniu kursach został poddany badaniu technicznemu pod kątem wykrycia uszkodzeń powstałych tego dnia w czasie realizacji usług przewozowych. Badania te nie wykazały jakichkolwiek nieprawidłowości.

I. S. ma 46 lat, jest zatrudniony jako kierowca autobusu w (...) W. i z tego tytułu osiąga miesięczny dochód w wysokości około 3 000 zł netto, ma na utrzymaniu żonę i dwójkę dzieci, uprzednio niekarany, nie leczony psychiatrycznie i odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień obwinionego (k. 69-71), zeznań świadka P. S. (2) (k. 6-8 oraz 69-71), zeznań świadka A. J. (k. 97- 100), zeznań świadka R. C. (k. 97- 100), zeznań świadka S. G. (k. 31- 33 oraz 115- 117), ustnej opinii biegłego J. K. (k. 97- 100 oraz 115- 117), a także protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 1), szkicu (k. 4), kserokopii (k. 10- 11), protokołu oględzin (k. 12), notatki urzędowej (k. 14), karty karnej (k. 35), dokumentacji (k. 54-56) oraz dokumentacji fotograficznej (57, 92-96).

Obwiniony I. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W wyjaśnieniach złożonych przed Sądem potwierdził, iż dniu 23 maja 2016 r. kierował on autobusem linii 521 lecz nie przypominał sobie, ażeby tego dnia doszło do zdarzenia opisanego we wniosku o ukaranie. Jednocześnie wskazywał, że tego dnia pracował do godziny 21:30 a kierowca, który go zmieniał nie zgłaszał jakichkolwiek zastrzeżeń co do stanu technicznego pojazdu. Ponadto podkreślił on również, że w dniu 23 maja 2016 r. do (...) nie wpłynęło jakiegokolwiek inne zawiadomienie o zdarzeniu drogowym z udziałem autobusu o nr bocznym (...).

Sąd zważył co następuje :

Wyjaśnienia obwinionego należało uznać jako wiarygodne i autentyczne, albowiem ich treść była logiczna i spójna, jednocześnie pozostając w ścisłym związku z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W ocenie Sądu I. S. w dniu 23 maja 2016 r. faktycznie nie uczestniczył w kolizji drogowej i w związku z tym brak wiedzy w zakresie sprawcy zniszczenia samochodu marki T. należy uznać za zrozumiałą. Za autentyczną uznano również tą część składanych przez obwinionego zeznań w której opisywał on fakty związane ze zdaniem autobusu po skończonej przez siebie zmianie albowiem znalazły one swoje potwierdzenie w treści zeznań świadków R. C. oraz A. J. jak również w treści dokumentów stanowiących dowody w sprawie.

Za wiarygodne w całym zakresie należało uznać również złożone w toku postępowania zeznania świadków R. C. i A. J.. W tym zakresie wskazać należy, iż nie są to osoby dla obwinionego bliskie i w związku z tym brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia iż zeznawali oni nieprawdę. Należy wskazać, iż okoliczności przez nich przytaczane znalazły swoje potwierdzenie w treści innych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania.

Ocena zeznań świadka S. G. została dokonana w dalszej części uzasadnienia.

Również w zakresie oceny wiarygodności dopuszczonych w toku postępowania dowodów z dokumentów uznać je należało jako w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Należy zaznaczyć, iż zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby a ich treść nie była w toku postępowania w żaden sposób kwestionowana. W związku z tym Sąd wziął ich treść pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego istotnego w kontekście przedmiotowej sprawy.

I. S. został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 97 kodeksy wykroczeń w związku z art. 23 ust. Pkt 2 ustawy prawo o ruchu drogowym .

W myśl pierwszego z wyżej wskazanych przepisów uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany.

Na gruncie przedmiotowej sprawy bezspornym jest stwierdzenie, iż w dniu 23 maja 2016 r. I. S. był uczestnikiem ruchu poruszającym się autobusem marki S. o nr bocznym (...) po drodze publicznej, tj. ul. (...) na wysokości przystanku OCH Teatr.

W zakresie wykroczenia przeciwko przepisom prawa o ruchu drogowym obwinionemu zarzucano naruszenie zasady wyrażonej w art. 23 ust. 1 pkt 2 wskazanej ustawy. Przepis ten określa, iż kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość. Na gruncie przedmiotowego postępowania naruszenie to miało polegać na niezachowaniu przez obwinionego właściwej odległości od omijanego obiektu czego konsekwencją było uszkodzenie lewego lusterka znajdującego się w pojeździe T. (...) o nr rej. (...).

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż to nie w wyniku kolizji z autobusem marki S. o nr bocznym (...), kierowanym przez I. S. uszkodzeniu uległo lusterko w samochodzie T. (...).

Po pierwsze wskazać należy, iż czynności kontrolne dotyczące stanu technicznego nadwozia autobusu marki S. o nr bocznym (...) nie wykazały jakichkolwiek śladów wystąpienia kolizji, której skutkiem mogły być uszkodzenia wskazane we wniosku o ukaranie. W tym zakresie podkreślenia wymaga, iż niewątpliwie w interesie kierowcy odbierającego pojazd od osoby która nim się poruszała dotychczas jest ustalenie czy pojazd jest w odpowiednim stanie technicznym i czy nie jest uszkodzony, albowiem przy niezgłoszeniu zarzutów w tym zakresie osoba taka odpowiadałaby za szkody wyrządzone przez innego kierowcę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, R. C. w dniu 23 maja 2016 r. nie zwrócił uwagi na jakiegokolwiek zarysowania czy otarcia mogące być skutkiem uderzenia w lusterko pojazdu marki T. (...). Okoliczność ta została dodatkowo potwierdzona przez świadka na rozprawie. Powyższe pozwala z dużą dozą prawdopodobieństwa stwierdzić, iż to nie osoba kierująca autobusem o nr bocznym (...) była sprawcą zdarzenia zaistniałego o godz. 14:33 w pobliżu przystanku OCH Teatr.

Podobną argumentację należy podnieść również w zakresie kontroli wykonywanych codziennie po zakończeniu kursu konkretnego pojazdu przez pracowników (...). Jak wynika z raportu sporządzonego A. J.- zatrudnionego na stanowisku mistrza w Oddziale P. Ostrobramska w czasie przeglądu OC wykonywanego po zjeździe z linii komunikacyjnej w dniu 23 maja 2016 r. autobusu o nr bocznym (...) nie stwierdzono jakichkolwiek uszkodzeń nadwozia. Brak jest podstaw do odmowy ww. dokumentowi waloru wiarygodności albowiem został on sporządzony przez pracownika (...) w granicach zakresu jego obowiązków, o czym świadczy pierwotne skierowanie go do Kierownika zakładu R3 Ostrobramska. Na marginesie wskazać należy, iż w ocenie Sądu w interesie (...) leży codzienne

badanie stanu technicznego pojazdów którymi realizowane są przejazdy, albowiem regularne i dokładne ustalenia w tym zakresie pozwalają na łatwiejsze określenie, który z pracowników jest odpowiedzialny za dokonanie konkretnej szkody.

W zakresie oceny zeznań świadka S. G. należało uznać je za wiarygodne w zakresie w jakim opisywał on przebieg zdarzeń z dnia 23 maja 2016 r., a w szczególności w zakresie w jakim wskazywał on, iż to dźwięk łamanego plastiku zwrócił jego uwagę w tym zakresie, jak również w części w której wskazywał on, iż obwiniony nie zatrzymał się ażeby sprawdzić co się w rzeczywistości stało. Świadek łącząc usłyszany odgłos z faktem powstania uszkodzeń w samochodzie T. (...) uznał, iż to kierowca przejeżdżającego autobusu był sprawcą zaistniałej sytuacji. W ocenie Sądu twierdzenie takie jest bezpodstawne i wynika z faktu błędnego przyjęcia, iż lewe lusterko w uszkodzonym samochodzie nie mogło zostać urwane przez jakikolwiek przejeżdżający wcześniej pojazd, a odgłos który usłyszał świadek był dźwiękiem najechania na leżące już na jezdni fragmenty urwanej części. W tym zakresie podkreślenia wymaga, iż świadek pojawił się w tym miejscu chwilę wcześniej i biorąc pod uwagę wzmożony ruch na ul. (...) nie miał możliwości dokładnej obserwacji okolic przystanku OCH Teatr i w związku z tym nie mógł być pewny, iż przed przejazdem autobusu o nr bocznym (...) lusterko nie było już uszkodzone i nie leżało na drodze. Zaznaczyć trzeba również, iż świadek nie widział samego uderzenia w lusterko samochodu T. (...), a swoje ustalenia dokonywał na podstawie usłyszanego dźwięku łamanego plastiku oraz fragmentów lusterka wypadających spod kół autobusu, co w kontekście pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może stanowić dowodu rozstrzygającego o winie obwinionego.

Abstrahując od poczynionych wyżej ustaleń należy wskazać, iż w świetle zebranego materiału dowodowego kierujący pojazdem, który w dniu 23 maja 2016 r. uderzył w lewe lusterko samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) nie naruszył zasad określonych w pord lub w rozporządzeniach wydanych na podstawie tej ustawy i w związku z tym nie popełnił wykroczenia określonego w art. 97 kw.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w aktach sprawy brak jest dowodów wskazujących na dokładne parkowania pojazdu marki T. (...). Właściciel tego pojazdu nie przedstawił zdjęć lub jakichkolwiek innych dokumentów z których wynikałoby w jakiej odległości od krawędzi jezdni został pozostawiony uszkodzony samochód. W związku z tym Sąd swoje ustalenia w tym zakresie opierał na treści wygłoszonej przez biegłego sądowego w sprawie ustnej opinii z zakresu ruchu drogowego.

Biegły na podstawie analizy akt sprawy oraz oględzin miejsca zdarzenia w pierwszej kolejności ustalił, iż w miejscu w którym przypuszczalnie samochód pozostawił poszkodowany, pomimo zastosowania w tym miejscu znaku B-36 z tabliczką „nie dotyczy chodnika” oraz znajdowania się odgrodzonego fragmentu chodnika na odcinku linii przystankowej, to parkowanie w tym miejscu co do zasady było dozwolone. Jednakże biegły ustalił również, że sposób usytuowania ww. miejsc parkingowych oraz duże natężenie ruchu niejednokrotnie występujące na tym odcinku ul. (...), nie pozwala kierowcom na dokładne zaparkowanie pojazdu co w konsekwencji prowadzi do pozostawiania pojazdów bardzo blisko krawędzi jezdni, co w ocenie biegłego miało miejsce w przypadku zdarzenia z dnia 23 maja 2016 r. O powyższym świadczyć mógł chociażby charakter uszkodzeń powstałych w samochodzie T. (...), które ograniczone były jedynie do uszkodzenia lusterka. Biegły zwrócił uwagę na brak jakichkolwiek uszkodzeń karoserii, co potwierdzać miałyby, że lusterko które zostało uszkodzone znajdowało się poza obrysem parkingu- chodnika i wystawało na jezdnię. Sąd podziela wyrażony przez biegłego pogląd w tym zakresie.

W kontekście zarzucanego wykroczenia należy ponownie wskazać, iż w myśl art. 23 ust. 1 pkt 2 pord kierujący pojazdem jest obowiązany przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość. Jednakże w kontekście ustaleń dotyczących dokładnego miejsca parkowania samochodu T. (...) należy przytoczyć również regulację przytoczoną w art. 4 pord w myśl której uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. W ocenie Sądu w miejscu w którym doszło do zdarzenia ma prawo sądzić, że na odcinku za znakiem B-36 w obrębie jezdni nie będzie zaparkowany żaden samochód. Domniemanie to ma również zastosowanie do pojazdów pozostawionych na wyznaczonym do celów parkingowych fragmencie chodnika. Kierowca pozostawiający samochód w takim miejscu

powinien dołożyć szczególnej staranności w zakresie zaparkowania pojazdu w sposób który nie będzie utrudniał przejazdu pojazdom poruszającymi się skrajnym prawym pasem jezdni.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd uznał, iż kierowca poruszający się skrajnie prawym pasem ul. (...) nie naruszył żadnej z zasad wyrażonych w pord i w związku z tym nie popełnił on wykroczenia a art. 97 kw.

W związku z przedstawioną argumentacją należało przyjąć, iż zachowanie I. S. nie wypełniło przesłanek określonych w art. 97 kw i w związku z tym uniewinniono go od dokonania zarzucanego mu czynu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 118 § 2 kodeksu postpowania w sprawach o wykroczenia w myśl którego w przypadku uniewinnienia obwinionego koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.